

като него и обичани деца. Да има захаръ за всички, не само за богатитѣ.

Синъ на богати родители, Толстой слуша, че въ свѣта има много гладни и нещастни хора. Отъ приказкитѣ научилъ, че има една „зелена пржчка“, зарита нѣйде край пжтя, съ която цѣлия свѣтъ може да се направи щастливъ. И той сериозно търси тая „зелена пржчка“ за щастието на човѣчеството. Негова любима игра била „братята—мравки“. Тия „братя-мравки“ постоянно търсятъ зелената пржчка, за да се премахне злото въ хората и да се направятъ тѣ умни, добри, честни и щастливи.

Какъвто билъ въ детинство, какъвто билъ като юноша, такъвъ си останалъ и до старостъ.

На младини, като офицеръ, Толстой пакъ мислѣлъ за човѣчеството. Готовъ билъ всѣка минута да умре за него.

Въ зрѣли години почналъ да пише. Всички го признали за великъ писателъ. Отъ писателството получавалъ много пари. Отначало се лакомилъ за тѣхъ. Сегне почналъ да ги раздава ни беднитѣ, дори се отказалъ отъ имотитѣ си. Опростилъ живота си до крайностъ, ходѣлъ въ селски дрехи, лѣте — босъ. Самъ започналъ да работи въ полето, да оре, да коси; зиме — да прави и кърпи обуца въ кжщи. Отказалъ се отъ месо и риба, станалъ вегитариянецъ. На младини пушелъ — сега се отказалъ отъ тютюна, отказалъ се отъ спирта. Нѣкога страстенъ ловецъ, сега намразилъ лова, защото — казвалъ той — това е жестока забава; човѣкъ ли убиешъ или животно, за да го изядешъ, ти си все убиецъ.